

което играе карти и се занимава с търговия, трето семейство – което е развратно и други две, които са крайно нехигиенични. Всичко това ще действа положително върху хората от нашия квартал, като организацията на Отечествения фронт и партийната организация се заемат по-нататък за превъзпитанието на хората” (ЦДА, ф.1Б, оп.28, а.е.24, л.7).

Две години по-късно, във връзка с Указа за борба с хулиганските прояви, органите на МВР провеждат сред циганите/ ромите мероприятие в национален мащаб. През м. май на 1963 г. един ден рано сутринта в София, в квартал Татарли, без предупреждение се вдигат над 25 цигански семейства. „... Към 5 часа започнали да извеждат хората от копторите. Не са изкарвали всички по реда на жилищата, влизали са само в определени домове, което означава, че са действали избирателно. Под конвоя на въоръжените милиционери накачили циганите в закрити камиони, заедно с багажа им... Предполага се, че са ги изселили някъде в провинцията... Същата акция, по същия начин била проведена и в кв. Факултета (София),.... в Сливен, от махалата в Плевен са изселени около 25 семейства.... През следващите няколко дни същите акции бяха проведени в Перник, Кюстендил и други градове в страната... Исселват ги за това, че имали хулигански прояви, не работели и извършвали кражби...” (Колев 2003: 101-102).

Както в годините на т.нар. социалистическо общество, така и след настъпилите демократични промени след 1989 г., кражбите извършвани от цигани/ роми продължават да са сред основните приоритети в работата на правозащитните държавни органи.

В началото на XXI век често по старозагорските улици „работят” джебчийки от местните кардараши. Мъжете – синове, чичовци, братовчеди стоят отстрани, наблюдават, контролират, охраняват. Така младите се учат да ръководят бизнеса. А кардарашките момичета от малки се обучават в занаята. „От едно време е така. Старите хора учат момичетата да крадат и да си изкарат по този начин парите.... Тя от нас никога няма да дойде да открадне. Ако стане грешка, веднага се знае коя го е направила, какво е направила и всичко се възстановява” (м., 61 г., кардараши, с. Александрово, Ямболско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 52).

През м. март 2007 г. Старозагорският окръжен съд разглежда по-редното дело на 18 годишната Донка. Тя е подсъдима за кражба, непълнолетна и има вече две условни присъди. За своята съдба споделя: „Осиновителите ми от с. Християново, Старозагорско ма откраднаха от дом за сираци. На 13-годишна възраст брат му и снаха му ма взеха от дома. С лъжа, че вътре е сестра ми, ма качиха в колата и ма докараха тук, у Христо. Той е първи братовчед на моя баща. Мина една седмица и ма откараха в Стара Загора и започнаха да ма учат да крада. Казаха ми, че след като ще стоя в тяхното семейство, ще трябва да изуча техния занаят. Учиха ма да крада, за да си възвърнат парите, които са